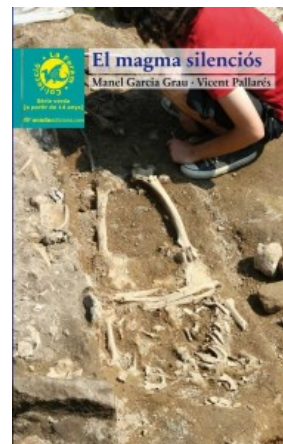

Exilis, 13/10/2011

Manel Garcia Grau / Vicent Pallarés
«El magma silenciós»
Benicarló, Onada Edicions, 2011 ("La Feram", 4)

L'any 2006, pocs mesos abans del seu traspàs, Manel Garcia Grau estava a punt de publicar la seua primera incursió en la narrativa juvenil, *Davall del cel* (Perifèric Edicions). Satisfet amb el resultat, va començar a idear un altre projecte. Però l'avenç de la malaltia va fer que proposés a Vicent Pallarés d'escriure-la a quatre mans, com aquest explica al pròleg. Amb tot, la mort de Garcia Grau pocs mesos després va impedir-ho. Han hagut de passar cinc anys perquè, a partir del material previ de partida proporcionat per Garcia Grau, Pallarés donés forma a la novel·la, que manté el títol que havia ideat l'autor benicarlando.

El projecte de Garcia Grau, explica Pallarés, girava sobre dos centres d'interés: les agressions urbanístiques al territori, i la reivindicació de la memòria històrica. I sobre aquests dos eixos va inventar-se uns personatges i una trama que, a mesura que avança, dóna més prioritat al segon dels elements. La novel·la comença quan, en les obres d'una autovia que està causant greus destrosses mediambientals, apareixen unes restes humanes que semblen pertànyer a una fossa comuna del temps de la guerra civil. Dos joves que protestaven contra les obres, anomenats Marcel Gràcia i Víctor Planelles -noms que juguen amb els dels dos autors-, es fan amb una caçadora d'aviador que conté uns objectes personals.

A causa d'una malaltia de Marcel, serà Víctor qui durà endavant la investigació, amb l'ajuda de la seua amiga Francina, per a esbrinar qui foren aquell aviador i la dona que apareix en la fotografia que guardava a la butxaca. Això els portarà a conèixer una història d'amor i de mort que tingué lloc

més de seixanta anys enrere. Alhora, també descobriran que aquelles ferides, per molt que es vulguen amagar, no estan tancades o ho estan en fals, perquè troben encara les pors i els prejudicis que han mantingut el silenci al llarg de tants anys. I descobreixen que el responsable d'aquells assassinats té descendents encara molt poderosos.

Pallarés té l'habilitat de construir una novel·la juvenil a partir de temes molt greus, sense caure en un to de buida transcendència. Ho fa amanint la investigació dels joves protagonistes amb anècdotes i converses de llur mútua relació que ajuden que els presumiblement joves lectors puguin pair bé una novel·la que en el fons planteja unes reflexions ètiques profundes. Alhora, aquestes reflexions fan que siga perfectament assumible per un públic adult que, com bé ha dit **Vicent Usó**, hi pot reconèixer les preocupacions que caracteritzaven l'obra i la figura de Garcia Grau.

La memòria, ve a dir la novel·la, és quelcom que no es pot ocultar, perquè acaba aflorant a la superfície com el magma. Segurament és per això que, en un àmbit més personal, Vicent Pallarés fa un tribut amb *El magma* silenciós a la memòria de Manel Garcia Grau, que segueix activa, subterrània, com passa amb els grans escriptors i les grans persones.